

ἐξέτασις δὲν ἀνήκει εἰς τὴν παροῦσαν σοικειώδη πραγματείαν, τῆς ὁποίας εἰδικὸν ὑποκείμενον εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Φωνὴ τοιαύτη, οἷα πρὸς ἡμᾶς ἐγνώσθη ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης ὁμογενοῦς καὶ ὁμοφώνου τῶν ὀνομάτων συνθέσεως. Ἄρκει λοιπὸν νὰ σημειώσωμεν, ὡς προκαταρκτικὴν σοικειώδη ἰδέαν, ὅτι εἰς τὴν πρώτῃν σύνθεσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινῆς Γλώσσης ὁμολογουμένως συμπεριελήφθησαν, οὐ μόνον αἱ Διαλέκτοι τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα διεσπαρμένων ὁμογενῶν φυλῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν ἐξ Αἰγύπτου, Φοινίκης, καὶ τῆς ἄλλης Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα μετοικησάντων ἑτερογενῶν Ἑθνῶν. Ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς γενικῆς θεωρίας νὰ συλλάβωμεν μίαν γενικὴν ἰδέαν τῆς ἐκ Συνθήκης πρώτης συνθέσεως τῆς Κοινῆς Διαλέκτου.

§ ν. Καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἐκ τῶν προτέρων περὶ τῆς πρώτης ἐκ Συνθήκης συνθέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Τὴν δὲ ἐφεξῆς εἰς εἰδικὰς Διαλέκτους διαίρεσιν αὐτῆς ἐξετάζοντες, οὐχ ἦπτον εὐρίσκομεν κατὰ πάντα τρόπον ἀμήχανον τὸ νὰ ἐπαριθμησώμεν ἐπ' ἀκριβῆς τὰ κατὰ τόπους καὶ χώρας διάφορα ἰδιώματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ δημοτικὴν χρῆσιν εἰδικῶς ὑποδιηρέθη, ἕως οὔ νὰ φθάσῃ εἰς ἡμᾶς. Περιορίζοντες ὁμῶς τὴν θεωρίαν μας εἰς αὐτὴν τὴν πρώτῃν διαίρεσιν τῶν ἀρχαϊκῶν Διαλέκτων, καὶ τὴν κεφαλαιωδὲς ἐραν ὑποδιαίρεσιν ἐκάστης ἐξετάζοντες, θελομεν γνωρίσῃ εὐκρινῶς τὰς διαφοροὺς μεταβολὰς ὁποῦ κατὰ μορφήν ὑπέστη, καθ' ἃς τὸ σύμμικτον καὶ συγκεκραμένον τοῦ χαρακτῆρος τῆς Κοινῆς Διαλέκτου διακρίνεται.

§ να. Ἐσημειώθη λοιπὸν ἀνωτέρω ὅτι αἱ κυριώτεραι Πρωτογενεῖς Διαλέκτοι τῆς Ἑλληνικῆς Φωνῆς ἦσαν δύο, ἡ Δωρικὴ, καὶ ἡ ἀρχαία Ἀττικὴ, εἰς τὰς ὁποίας ἐκ πρώτης, ὡς εἶπεῖν, διαίρεσεως ἀνάγεται, εἰς μὲν τὴν Δωρικὴν ἢ Αἰολικὴν, εἰς δὲ τὴν Ἀττικὴν ἢ νεωτέρα Ἰωνικὴν, ὡς ἀμφοτέραι φύσει ὁμογενεῖς, καὶ ὁμόφωνοι. Αὐτῶν δὲ τῶν τεσσάρων πρωτογενῶν Διαλέκ-

